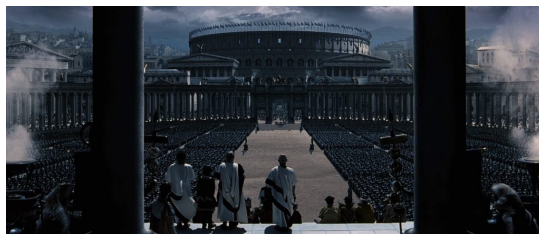

Naša spoločnosť už je pohansky zdivočená, ale kam to celé speje?

Matej Gavlák

18. októbra 2021 ✝ Spoločnosť

Zdroj: 4.bp.blogspot.com

Už dávnejšie som si uvedomil, že keď sa prechádzam veľkými bratislavskými dvojposchodovými kníhkupectvami (nemusia to však nutne byť tie dvojposchodové a bratislavské) je pre mňa takmer nemožné nájsť súčasnú románovú knihu, ktorá by ma zaujala natoľko, aby som si ju kúpil – a venoval jej týždeň, či dokonca mesiace svojho voľného času. Rozmýšľal som, čím to asi je?

Nemusí to byť nutne tým, že prakticky žiaden zo súčasných románov nie je „kresťanský“. Osobne sa mi veľmi páčili aj knihy ako *2001: Vesmírna Odysea*, *Hlava 22*, *Atlas mrakov*, či *Metro 2033*, ktoré vonkoncom nie sú náboženské, respektíve niektoré z nich pracovali s tzv. „falošným duchovnom“ – ako je napríklad viera v reinkarnáciu.

V každom prípade však ide o dobre napísané, dobre sa čítajúce romány so zaujímavou myšlienkou a dejom, z ktorých som si vždy niečo odniesol, a ktoré vždy obsahovali nejakú tú „univerzálnu múdrosť“.

A teraz si vezmeme romány, ktoré patria na Slovensku k najpredávanejším za ostatné obdobie: *Smäd*, *Hlad* (obe J. Karika), *365 dní 2* – čo je, ak som to správne pochopil z anotácie, de facto erotický román; ďalej celá séria nechutne brutálnych severských kriminálov, mysteriózne trilery/horory Stephena Kinga, či podivné slovenské romány autoriek ako je Lucia Saskovská s názvami ako *Zlatokopka* (kde názov hovorí už sám za seba), či *Nebezpečná* (kde je vulgárny už titulný obrázok). Takýchto románov je pritom v našich kníhkupectvách 90 % – stačí sa len pozrieť na ich webové stránky a na tituly kníh, ktoré tam naskakujú.

Nejde pritom len o knihy. Úplne rovnaké je to tiež s filmami a v poslednom čase hlavne so seriálmi – a to ako domácimi („Jojka“, Markíza), tak aj zahraničnými (Netflix, HBO). Rozdiel je len v tom, že kým domáca produkcia nesie známky tuposti, tá zahraničná sa vezie na vlne čím ďalej tým brutálnejšieho násilia a bizarností. O netflixovskom anti-katolícky ladenom seriáli *Polnočná omša* sme už písali (<http://christianitas.sk/polnocna-omsa-z-netflixu-zurivy-utok-na-eucharistiu-a-krv-kristovu/>). Ešte ďaleko väčším fenoménom – v týchto dňoch doslova globálnym – je juhokórejský 10-dielny miniseriál s názvom *Squid games*. Ide zrejme o najsledovanejší seriál v histórii platformy.

Ak ste teda nepočuli o tomto počine, tak tu je jeho krátke predstavenie: na začiatku spoznáваме asi 40-ročného muža menom Seong Gi-hun, ktorý je doslova stratenou existenciou. Kam sa otočí, tam má dlhy, dokonca mal okradnúť svoju matku (istý si nie som, lebo takýmto seriálom sa na míle vyhýbam). V každom prípade – takto mu raz príde ponuka na tajomnú hru, v ktorej sa môže stať milionárom (alebo dokonca miliardárom? – v tej ich juhokórejskej mene). Seong súhlasí a čoskoro sa ocitá v spoločnosti asi 450 podobných existencií ako je on sám a niekoľkých veľmi podivných „organizátorov podujatia“. „Súťažiaci“ majú hrať klasické juhokórejské detské hry s tým, že kto prehrá... zomrie. Celý seriál je potom teda jedna veľká 10-dielna vyvražďovačka, kde zo 450 súťažiacich prežije len víťaz. Inak – celé je to organizované ako akási reality show pre superbohatú „elitu“.

A toto je najsledovanejší seriál v *dejinách* Netflixu, najsledovanejšej seriálovej platformy na celom globálnom internete! Ako uvádza český portál *Tvzone.cz*: „*Áno, Squid games je už oficiálne najsledovanejším počinom v histórii Netflixu. Za necelé štyri týždne od premiéry si kórejskú brutalitku pustilo 111 miliónov domácností.*“¹

Od reality show k... realite?

Uvažoval som teda, čo vlastne túto modernú „kultúru“ spája, ako to nazvať, ako to charakterizovať. Na jednej strane tu máme scény surového vraždenia a na druhej strane zas veľkú sexualizáciu kníh a televíznych programov – a toto sa ľuďom páči, veď na takom ČSFD (česko-slovenská filmová databáza) nazývajú užívatelia surové vraždy „chuťovkami“ a sexuálne scény „oživením“.

Jediné pojmy, ktoré oba tieto fenomény môže charakterizovať, ktoré mi prišli na um, sú... *živočišnosť*, či *zdivočenosť*.

Keď sa pozrieme na pohanov v dejinách, stačí napríklad len Rímska ríša, hneď vidíme, že títo ľudia sa v reálnych vražedných hrách – „gladiátorských súbojoch“ – taktiež vyžívali. A slávnosti Aztékov sa nikdy nezaobišli bez krvavých obiet, ktoré bežným ľuďom zrejme nepripadali nijako zvlášť odporné, veď existovali celé desaťročia, ak nie storočia. Podobné je to aj s „kultom tela“, ktorý pre zmenu pestovali najmä v starom Grécku, čo je pre našu „fitness“ kultúru taktiež veľmi charakteristické.

Zdá sa teda, že ak ľudia odmietnu kresťanského Boha, vedome či podvedome sa vracajú k starým pohanským pudom reprezentovaným drakulovskou túžbou po krvi a násilí na jednej strane a po premrštenej sexualizácii na strane druhej (čo vlastne vždy šlo ruka v ruku). So záujmom som si prečítal esej autorky Yomi Adegokeovej na webe britských novín *The Guardian* s veľmi symbolickým (a priliehavým) názvom: *Squid games* (áno, ten seriál) *kŕmi náš hlad po ublíženiach a ponižovaní v reality show.*²

Ja teda neviem ako je to u iných, ale ja hlad po zraneniach a ponižovaní druhých naozaj nemám. V každom prípade Yomi píše:

„Tak ako Rímske koloseum, aj reality show pokračujú v našom sklone sledovať iných, keď im je ubližované, alebo sú ponižovaní – čo je perfektný základ pre drámu...“

Filmy o behaviorálnych experimentoch (tzn. súvisiacich s ľudskou psychikou a správaním sa v určitých kritických okamihoch) a survival drámy (tzn. o prežití v nehostinnom prostredí) ako sú „Circle“, „Battle Royale“ a „Killing the Room“ fascinujú kvôli ich nazretiu do vnútra ľudskej psychiky a toho, ako ďaleko sme schopní zájsť, aby sme zvíťazili, alebo prežili...“

A aby toho nebolo málo, autorka spomína, ako sa v 70. rokoch natáčali filmy o reality show, ktoré sú dnes úplne bežné, a o ktorých si ľudia vtedy mysleli, „že sa nikdy nemôžu zrealizovať“ (ostrov zamilovaných, či čosi také). Takže tu máme potraty (ako „znak doby“), eutanáziu a ďalšie prídu... „krvavé hry spodiny“? A čo potom? Obetovanie slovanským bohom?

Raz som čítal, že celý ultraliberalizmus v konečnom dôsledku vedie k vzkrieseniu desivých civilizácií, ako boli tá mayská a aztécka v Strednej a inkská Južnej Amerike. Vtedy som to bral tak trochu ako zveličenie. Dnes už však vo mne začína prevažovať názor, že to môže byť do istej miery pravda. Pretože ak Kristus neumrel za nás, budeme umierať – ako sa zdá – my sami. Možno aj v krvavých arénach, alebo na klinikách ako „neproduktívni starci“. Veď pohanské kultúry sa vždy vyžívali v „ubližovaní a ponižovaní druhých“. Toto sa zdá byť opakujúcim sa konečným údelom národov a generácií, ktoré zavrhlí Dobrú novinu Pána Ježiša Krista...

1 <https://www.tvzone.cz/clanek/42586-hra-na-olihen-je-nejsledovanejsim-serialem-od-netflixu>

2 <https://www.theguardian.com/tv-and-radio/2021/oct/12/squid-game-feeds-our-hunger-for-the-hurts-and-humiliations-of-reality-tv>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nasa-spolocnost-uz-je-pohansky-zdivocena-ale-kam-to-cele-speje/>